

ТРИ БАЖАННЯ В ЗАЧАРОВАНОМУ ЛІСІ

Я в пастці. Я потрапила в павутиння, і мене мало тішить те, що це павутиння я сплела сама. Коли думаю про масштаби того, що скоїла, я ціпенію від жаху. Я поводитися негідно, можливо, злочинно. Щоранку, коли прокидаюся, наді мною нависає важка хмара, і я запитую себе, які нові нещастя чекають на мене сьогодні.

Як часто я шкодую, що дізналася про Сюзанну, Есмонда та інших, особливо про Сюзанну. Я воліла б ніколи не бачити замок Мейтленд, такий величний, такий вишуканий, з масивною брамою, сірими стінами й бастіонами, наче в середньовічному романі. Тоді я ніколи не піддалася б спокусі.

Спочатку все здавалося таким легким, а я була у відчаї.

«Це штарий діявул за твоєю спиною шпокушає тебе», — сказала б моя давня подруга Кугаба з острова Вулкан.

Це було правдою. Диявол спокушав мене, і я піддалася цій спокусі. Ось чому я тут, у замку Мейтленд, у пастці, у відчаї, шукаю спосіб розплутати ситуацію, яка з кожним днем стає дедалі небезпечнішою.

Усе почалося дуже давно — фактично ще до мого народження. Це історія моїх батька і матері, Сюзанни, а також моя власна. Уперше я усвідомила, що зі мною коїться щось дивне, коли мені виповнилося лише шість років.

Перші роки свого життя я провела в котеджі «Дика яблуня», що в селі Черрінгтоні. Над зеленою галявиною

височіла церква, а в центрі села був ставок, біля якого кожного погожого дня старі люди займали місця на дерев'яній лавці і спілкувалися цілий ранок. Також на галявині було «травневе дерево» — стовп, прикрашений зеленим гіллям, навколо якого танцюють першого травня. На травневі свята селяни обирали королеву, і відбувалися чудові урочистості, за якими я спостерігала крізь отвори в дерев'яних венеціанських жалюзі на вікні вітальні, якщо мені вдавалося зникнути з поля зору суворої тітки Амелії.

Тітка Амелія і дядько Вільям були дуже релігійними людьми і вважали, що варто позбутися травневого стовпа й покінчити з такими язичницькими церемоніями, але, на щастя, решта людей була іншої думки.

Як же мені хотілося бути там, принести з лісу зелене гілля, взяти одну з гілок і танцювати навколо стовпа разом з першотравневими пустунами. Я думала, що бути обраною травневою королевою — це вершина блаженства. Але для цього потрібно було мати щонайменше шістнадцять років, а мені на той час не виповнилося й шести.

Я змирилася з дивностями мого життя і, мабуть, спокійно ще якийсь час жила б так і далі, якби не постійні недомовки та натяки навколо мене.

Одного разу я почула, як тітка Амелія сказала:

— Не знаю, чи правильно ми вчинили, Вільяме. Міс Анабель благала мене, і я поступилася.

— Це ж гроші, — нагадав їй дядько Вільям.

— Але це потурання гріху, ось що це таке.

Дядько Вільям запевнив її, що ніхто не може сказати, що вони згрішили.

— Ми потураємо грішниці, Вільяме, — наполягала вона.

Вільям відповів, що їх не можна звинувачувати. Вони роблять те, за що їм платять, і, можливо, їм вдалося вирвати душу з пекельного вогню.

— Гріхи батьків переходять на дітей, — нагадала йому тітка Амелія.

Він лише кивнув головою і пішов до сараю, де різьбив різдвяні ясла для церкви.

Я почала усвідомлювати, що дядько Вільям, на відміну від тітки Амелії, мало переймається тим, щоб бути завжди зразковим. Час від часу він усміхався, щоправда, це була досить крива посмішка, ніби він соромився її, але іноді вона все ж таки з'являлася. Одного разу, коли він побачив, що я дивлюся крізь жалюзі на першотравневі святкування, вийшов з кімнати, нічого мені не сказавши.

Звичайно, я пишу про це багато років по тому, але думаю, що дуже рано почала усвідомлювати, що в селі Черрінгтоні ширяться якісь чутки про мене. Дядько Вільям і тітка Амелія були невідповідною парою для виховання маленької дитини.

Метті Грей, яка мешкала в одному з котеджів на зеленій галявині і зазвичай сиділа біля своїх дверей літніми днями, у селі називали «дивачкою». Мені подобалося спілкуватися з Метті тільки-но траплялася нагода. Вона знала про це, і коли я наближалася, видавала дивні хрипкі звуки, а її огрядне тіло здригалось, що було її способом сміятися. Вона кликала мене й просила сісти біля її ніг. Метті називала мене «бідною крихіткою» і просила свого онука Тома добре ставитися до маленької Сьюеллін.

Мені радше подобалося моє ім'я. Воно походить від імені Сьюзен Еллен. Я думаю, що два слова поєднали в одне, бо дві голосні «е» збігаються. Я вважала, що це

гарне ім'я. Самобутнє. У нашому селі було багато Еллен, і мешкала Сьюзен, яку звали Сью. Але Сьюеллін була унікальною.

Том слухався бабусі. Він не дозволяв іншим дітям дратувати мене, бо я була не така, як усі. Я ходила до початкової школи, якою керувала колишня гувернантка доньки сквайра в маєтку. Коли молода леді вже не потребувала її послуг, жінка винайняла невеличкий будиночок неподалік від церкви й відкрила школу, яку відвідували сільські діти, зокрема й Ентоні, син доньки сквайра. Приблизно за рік йому планували найняти репетитора, а після цього відправити до школи-інтернату. Ми були різношерстою спільнотою, яка збиралася у вітальні міс Брент і дерев'яними паличками вишкрябувала літери на тацях з піском, скандуючи наші тексти. Нас було двадцятьоро дітей віком від п'яти до одинадцяти років з усіх прошарків суспільства. Одні діти припиняли навчання в одинадцять років, а інші й далі навчалися. Крім спадкоємця сквайра, тут були доньки лікаря і троє дітей місцевого фермера, а ще були й такі, як Том Грей. Серед них я була єдиною особливою дівчинкою.

Річ у тім, що моя особа була оповита якоюсь таємницею. Я потрапила до села вже після свого народження. Поява на світ більшості дітей — подія, яку широко обговорюють, перш ніж народиться малюк. А от я була інакшою. Я жила з подружжям, яке видавалося нездатним узяти на себе відповідальність за дитину. Я завжди була добре одягнена, а іноді носила речі, які коштували дорожче, ніж дозволяв статус моїх опікунів.

А ще були візити. Раз на місяць приїздила *Вона*.

Вона була дуже гарною. Вона приїжджала до котеджу в станційному екіпажі, і мене кликали до вітальні побачитися

з нею. Я розуміла, що це важлива подія, тому що вітальною користувалися тільки в дуже особливих випадках, наприклад, тоді, коли приходив вікарій. Венеціанські жалюзі завжди були опущені, щоб не пропускати сонця, бо боялися, що від нього може вицвісти килим або зіпсуються меблі. У кімнаті панувала якась атмосфера святості. Припускаю, що це було через зображення Христа на хресті або святого Стефана з безліччю стріл, що стирчали в ньому, а кров сочилася з його ран. Вони були розташовані поруч із портретом нашої королеви в молодості, яка видавалася дуже суворою, зневажливою і невдоволеною. Кімната пригнічувала мене, і тільки такі події, як травневе свято, спокушали мене зазирати крізь жалюзі на веселі ігрища на зеленій галявині.

Коли *Вона* з'являлася там, кімната перетворювалася. Вона завжди чудово одягалася: носила блузки, які, здавалося, завжди були прикрашені рюшами і стрічками, довгі, звужені донизу спідниці та маленькі капелюшки, оздоблені перами й бантиками зі стрічок.

Вона завжди казала: «Привіт, Сьюеллін!», ніби трохи ніяковіючи переді мною. Потім простягала руку, і я підбігала до неї. Вона брала мене на руки й оглядала так пильно, що я подумки запитувала себе, чи прямий проділ у моєму волоссі і чи не забула я помити за вухами.

Ми сиділи поруч на дивані. Взагалі-то я ненавиділа цей диван. Він був набитий кінським волосом і лоскотав мені ноги навіть крізь панчохи, але я не помічала цього, коли вона була поряд. Вона ставила мені багато запитань, і всі вони стосувалися мене: що я люблю їсти? чи було мені холодно взимку? що я робила в школі? чи ніхто мене не ображає? Коли я навчилася читати, вона просила, щоб

я показала їй, як добре у мене виходить. Вона міцно притискала мене до себе, а коли екіпаж повертався, щоб відвезти її на вокзал, обіймала, і в цю мить здавалося, що от-от заплаче.

Мені це дуже лестило, бо хоча вона й розмовляла досить довго з тіткою Амелією, коли мене відсилали з вітальні, усе ж таки здавалося, що відвідувала саме мене.

Після її від'їзду в оселі все видавалося інакшим. Дядько Вільям мав такий вигляд, ніби щосили намагався стримати усмішку, яка розпливалася на його обличчі, а тітка Амелія продовжувала бурмотіти собі під ніс: «Не знаю. Не знаю».

У селі, звичайно, помітили ці візити. Джеймс, який керував екіпажем, та начальник станції шепотілися за її спиною. Згодом я зрозуміла, що вони зробили власні висновки, які навряд чи можна було назвати туманними. Не сумніваюся, що мала б дізнатися про це раніше, якби не наказ Метті Грей її онукові наглядати за мною. Том чітко дав усім зрозуміти, що я під його опікою і що будь-хто, хто мене образить, матиме справу з ним. Я любила Тома, і хоча він ніколи не спускався до довгих розмов зі мною, проте я вважала його своїм захисником, своїм лицарем у блискучих обладунках, своїм Лоенгріном.

Але навіть Том не міг завадити дітям шепотітися про мене. А одного разу Ентоні Фелтон помітив родимку на моєму підборідді з правого боку, трохи нижче рота.

— Подивіться на цю пляму на обличчі Сьюеллін! — вигукнув він. — Це місце, де її поцілував диявол.

Усі вони слухали з округленими очима, поки він розповідав, що диявол приходив опівночі та обирає своїх. Потім він цілує їх, і там, де він торкнувся, залишається слід.

— Дурниці, — сказала я. — Багато людей мають родинки.

— Є особливий вид родимок, — похмуро відповів Ентоні. — Я впізнаю їх, коли їх бачу. Якось я бачив відьму, і в неї була така сама родимка біля рота... Ось тут.

Вони з острахом дивилися на мене.

— Вона не схожа на відьму, — наважилася Джейн Мотлі.

Я була абсолютно впевнена, що не схожа. На мені ошатна сіра сукня, каштанове волосся, строго зачесане назад із чола, зібране на маківці й заплетене у дві кіски, кожна з яких перев'язана темно-синьою стрічкою. Гарний акуратний відповідний стиль, як часто казала тітка Амелія, коли я хотіла розпустити волосся.

— Відьми можуть змінювати зовнішність, — пояснив Ентоні.

— Я завжди знала, що в Сьюеллін є щось особливе, — зауважила Джилл, донька коваля.

— Який він... диявол? — запитав хтось.

— Не знаю, — відповіла я, — бо ніколи його не бачила.

— Не вірте їй, — заперечив Ентоні Фелтон. — На ній диявольська мітка.

— Ти дурний хлопчисько! — вигукнула я. — І ніхто б тебе не слухав, якби ти не був онуком сквайра!

— Відьма, — повторив Ентоні.

Того дня Тома не було в школі. Він допомагав батькові копати картоплю.

Я була налякана. Вони всі дивилися на мене так дивно. І я раптом усвідомила свою ізольованість, відмінність від стада.

Це було дивне почуття — з одного боку, радість від того, що я була інакшою, а з іншого — страх.

Потім прийшла міс Brent і перешіптування враз припинилися. А коли уроки закінчилися, я швидко вибігла зі школи. Я боялася тих дітей через те, що побачила в їхніх очах. Вони справді вірили, що вночі до мене прийшов диявол і поставив свою мітку.

Я побігла через галявину до Метті Грей, яка сиділа біля своїх дверей, склавши руки на колінах, коло неї стояв кухоль пива.

Вона гукнула мене:

— Куди ти біжиш, наче за тобою диявол женеться?

Холодний страх охопив мене. Я озирнулася через плече.

Метті розреготалася.

— Це така приказка. За тобою немає жодного диявола. А ти наче зовсім з глузду з'їхала, якщо так думаєш.

Я присіла біля її ніг.

— Де Том? — запитала я.

— Усе ще викопує бульби. Цього року гарний врожай. — Вона облизала губи. — З гарною бульбою ніщо не зрівняється. Уся гаряча й розсипчаста в кожущках. Вона найсмачніша, Сьюеллін.

Я сказала:

— Це через родимку на моєму обличчі.

Вона уважно подивилася на мене.

— А що це? — запитала вона. — О, це красива мушка.

— Подейкують, тут мене поцілував диявол.

— Хто таке каже?

— У школі.

— Вони не мають права так казати. Я скажу Тому. Він це припинить.

— Тоді чому вона там, Метті?

— О, іноді це від народження. Люди народжуються з різними родимими плямами. От двоюрідна сестра моєї тітки народилася з цяточкою, схожою на китицю полуниць на обличчі... бо її мати смакувала полуницями ще до її народження.

«Чому моя мама захотіла, щоб я з'явилася на світ з такою цяточкою на обличчі?» — подумала я.

А де ж моя мама? Це була ще одна річ, що викликала здивування. Я не мала матері. Я не мала батька. У селі були сироти, але вони знали, хто їхні батьки. Різниця була в тому, що я цього не знала.

— Ну, хто може таке знати, голубонько? — заспокоювала мене Метті. — З усіма нами щось таке трапляється час від часу. Я знала дівчинку, яка народилася з шістьма пальцями. Оце було нелегко приховати. Що таке родимка, якої ніхто не помічав раніше? Я скажу тобі дещо. Я вважаю, що вона дуже гарна. Є люди, які багато експериментують з такими родимками. Вони затемнюють їх, щоб привернути до себе увагу. Тобі не варто через це хвилюватися.

Метті була однією з найбільших розрадниць, яких я коли-небудь знала у своєму житті. Вона була так задоволена своєю долею, хоча й мешкала в темному маленькому котеджі — «одна кімната нагорі, одна внизу, трохи простору позаду, де я можу прати й куховарити, і вбиральня в кінці саду», — так вона описувала його. Він розташовувався по сусідству з будинком її сина, батька Тома.

— Поруч, але не надто близько, — казала вона, — як і годиться.

І якщо дні були достатньо сухими, щоб вона могла сидіти просто неба і спостерігати за тим, що відбувається довкола, то більш нічого й не потрібно.

Тітка Амелія обурювалася тим, що вона сидить біля дверей і затьмарює собою красу галявину, але Метті жила так, як хотіла, і отримувала від цього таке задоволення, яке мало кому вдається досягти.

Коли наступного дня я прийшла до школи, Ентоні Фелтон підійшов до мене і прошепотів на вухо:

— Ти байстрючка.

Я витріщилася на нього. Я чула, як це слово вживають у лайці, і була готова дати йому відсіч. Але саме тоді підійшов Том, і Ентоні одразу ж відсахнувся.

— Томе, — прошепотіла я, — він назвав мене байстрючкою.

— Не зважай, — відповів Том і таємниче додав: — Це не та байстрючка, про яку ти думаєш.

Це дуже збентежило мене тоді.

За два чи три дні до мого шостого дня народження тітка Амелія покликала мене до вітальні, щоб поговорити зі мною. Це була дуже урочиста подія, і я з острахом чекала, що вона мені скаже.

Був перший день вересня, і сонячний промінь пробився крізь одну зі щілин у жалюзі, яку не було належним чином зачинено. Зараз я бачу все це так чітко: диван із кінського волосу, крісла, набиті тим самим волосом, на які, на щастя, рідко сідали, а чохла кляли переважно просто на спинки; у кутку ще якісь речі з орнаментом, з яких двічі на тиждень витирали пил; ікони на стіні, портрет молодої королеви, на якому вона видавалася дуже неприємною, зі складеними руками й Орденем Підв'язки на дуже похилих плечах. У тій кімнаті зовсім не було святковості, і саме тому сонячний промінчик там був недоречним. Я була впевнена, що тітка Амелія помітить це і незабаром затулить його.

Але вона цього не зробила. Очевидно, була дуже заклопотаною і навіть стурбованою.

— Міс Анабель приїде третього, — сказала вона.

Третього вересня був мій день народження.

Стиснувши руки, я чекала на продовження. Міс Анабель завжди приїздила на мій день народження.

— Вона хоче приготувати для тебе невеличкий подарунок.

Моє серце стало калатати. Я чекала, затамувавши подих.

— *Якщо* добре поводитимешся, — продовжила тітка Амелія.

Це було звичайне застереження, тому я не звернула на нього особливої уваги. Вона вела далі:

— Ти одягнеш свою недільну сукню, хоча це буде четвер.

Вдягти недільну сукню у четвер щось та значить!

Її губи міцно стулилися. Я бачила, що вона не схвалює цієї зустрічі.

— Вона збирається забрати тебе на цілий день.

Я була вражена. Я ледве стримувалася. Мені хотілося підстрибувати на кріслі з кінським волосом.

— Ми повинні переконатися, що все гаразд, — сказала тітка Амелія. — Я б не хотіла, щоб міс Анабель подумала, що ми не виховали тебе як справжню леді.

Я вигукнула, що все буде добре. Я не забуду нічого з того, чого мене навчили. Не розмовлятиму з напханим ротом. Маю тримати хустинку напоготові на випадок, якщо вона знадобиться. Не буду мугикати. Завжди пам'ятатиму, що треба дочекатися, поки зі мною заговорять, перш ніж щось сказати самій.

— Дуже добре, — підтакнула тітка Амелія, а пізніше я почула, як вона каже дядькові Вільяму: — Про що вона думає? Мені це не подобається. Це турбує дитину.

Настав великий день. Мій шостий день народження. Я взула чорні черевики на гудзиках, одягла бавовняну сукню і темно-синю куртку. На руках темно-сині рукавички, а на голові солom'яний капелюшок з резинкою під підборіддям.

Екіпаж доставив зі станції міс Анабель, а коли він повертався назад, у ньому сиділа і я.

Того дня панна Анабель була інакшою. Мені спало на думку, що вона дещо боїться тітки Амелії. Вона постійно сміялася, брала мене за руки і сказала два чи три рази:

— Це дуже мило, Сьюеллін.

Ми сіли в потяг, супроводжувані допитливим поглядом начальника станції, і незабаром рушили. Я не пригадувала, щоб коли-небудь раніше їздила потягом, і не знала, що мене найбільше хвилює: стукіт коліс, які, здавалося, співали веселу пісеньку, чи поля та ліси, що проносилися повз. Однак найбільше я раділа тому, що поряд була міс Анабель, яка притискала до мене. Час від часу вона стискала мою руку.

Мені хотілося поставити міс Анабелі багато запитань, проте я пам'ятала, що пообіцяла тітці Амелії поводитися як добре вихована дитина.

— Ти мовчиш, Сьюеллін, — зауважила міс Анабель, і я пояснила, що не повинна розмовляти, поки зі мною не заговорять.

Вона розсміялася. У неї був сміх, схожий на булькотіння, що мені хотілося сміятися щоразу, коли я його чула.

— О, забудь про це, — сказала вона. — Я хочу, щоб ти розмовляла зі мною, коли забажаєш. Я хочу, щоб ти розповідала мені про все, що спадає тобі на думку.

Як не дивно, після скасування заборони я втратила дар слова. Я сказала:

— Ви запитайте мене про щось, а я вам відповім.

Вона обійняла мене і пригорнула до себе.

— Я хочу, щоб ти сказала, що ти щаслива. Тобі подобаються дядько Вільям і тітка Амелія?

— Вони дуже хороші, — відповіла я. — Я думаю, що тітка Амелія краща за дядька Вільяма.

— Він недобрий до тебе? — швидко запитала вона.

— О, ні. У якомусь сенсі він навіть добріший. Але тітка Амелія настільки правильна, що їй важко бути доброю. Вона ніколи не сміється...

Я зупинилася, бо міс Анабель почала голосно сміятися, і мені здалося, що я кажу, ніби тітка не добра людина.

Вона пригорнула мене і сказала:

— О, Сьюеллін... ти така ще маленька дівчинка.

— Я не маленька, — відповіла я. — Я більша за Клару Фін і Джейн Мотлі. А вони старші за мене.

Анабель міцно притиснула мене до себе, щоб я не бачила її обличчя, і я подумала, що вона не хоче, щоб я його бачила.

Потяг зупинився, і вона підвелася.

— Ми виходимо тут, — сказала вона.

Вона взяла мене за руку, і ми вийшли. Ми майже бігли вздовж платформи. На вулиці стояла бричка, в якій сиділа якась жінка.

— О, Джанет! — вигукнула міс Анабель. — Я знала, що ти прийдеш!

— Це неправильно, — сказала жінка, дивлячись на мене.

Вона мала бліде обличчя, каштанове волосся, зачесане на вуха й зібране в пучок ззаду, і коричневий капелюшок

зі стрічкою, зав'язаною під підборіддям. Вона раптом здалася мені схожою на дядька Вільяма, бо я помітила, що жінка намагається стримати усмішку.

— Отже, це та дитина, міс, — сказала вона.

— Це Сьюеллін, — відповіла міс Анабель.

Джанет клацнула язиком.

— Не знаю, чому я... — почала вона.

— Джанет, ти чудово проведеш час. Кошик тут?

— Так, як ви і веліли, міс.

— Сьюеллін, — поклікала мене міс Анабель, — залі-
зай сюди. Ми їдемо кататися.

Джанет сиділа попереду, тримаючи віжки. Ми з міс Анабеллю були позаду. Міс Анабель міцно тримала мене за руку. Вона знову сміялася.

Бричка рушила з місця, і незабаром ми вже їхали зеленими алеями. Мені хотілося, щоб це тривало вічно. Я наче потрапила в зачарований світ. Дерева тільки-но починали вкриватися зеленню, а в повітрі висів легкий туман, який затьмарював сонячне світло, і це надавало пейзажу певної загадковості.

— Тобі тепло, Сьюеллін? — запитала міс Анабель.

Я радісно кивнула. Мені не хотілося говорити. Я боялася порушити закляття, боялася, що прокинуся у своєму ліжку і зрозумію, що все це мені наснилося. Я намагалася ловити кожну мить й утримувати її, кажучи собі: «Зараз». Звичайно, це «завжди» тут і зараз, але я прагнула, щоб ця мить залишилася зі мною назавжди.

Я була надто схвильованою і майже безмежно щасливою.

Коли бричка раптово зупинилася, я розчаровано зітхнула. Але це було ще не все.

— Це те місце, — сказала Джанет. — І, міс Анабеле, я вважаю, що ми занадто близько, щоб почуватися спокійно.

— О, облич, Джанет. Тут цілком безпечно. Котра година?

Джанет подивилася на годинник, прикріплений до її чорної блузки.

— Пів на дванадцяту, — сказала вона.

Міс Анабель кивнула.

— Візьми кошик, — сказала вона. — Приготуй все необхідне. Ми зі Сьюеллін трохи прогуляємося. Ти не заперечуєш, Сьюеллін?

Я ствердно кивнула. Мені сподобалося б усе, що я робила б разом з міс Анабеллю.

— Будьте обережні, міс, — сказала Джанет. — Якщо вас побачать...

— Нас ніхто не побачить. Точно, не побачать. Ми ж не підійдемо так близько.

— Сподіваюся, що ні.

Міс Анабель узяла мене за руку, і ми пішли.

— Вона, здається, досить роздратована, — сказала я.

— Вона обережна.

— Чому?

— Не любить ризикувати.

Я не розуміла, про що говорить міс Анабель, і була надто щасливою, щоб перейматися цим.

— Ходімо до лісу, — сказала вона — Я хочу тобі дещо показати. Біжімо.

І ми побігли по траві, маневруючи між деревами.

— Спробуй мене спіймати! — гукнула міс Анабель.

Мені майже вдалося, але вона засміялася і вислизнула від мене.

У мене перехопило подих, я була ще щасливішою, ніж у потязі та бричці. Дерева порідшали, і ми опинилися на узліссі.

— Сьюеллін, — тихо сказала вона. — Поглянь.

І от він відкрився перед нами, приблизно за чверть милі звідси, під невеликим нахилом із ровом навколо. Я чітко бачила його. Він був схожий на замок із казки чи сну.

— Що ти про нього думаєш? — запитала вона.

— Він... справжній? — запитала я.

— О так... він справжній.

У мене завжди була чудова зорова пам'ять: лише раз подивившись на щось, могла запам'ятати з усіма деталями. Отже, мені вдалося пронести образ замку Мейтленд у своїй пам'яті крізь роки. Я описую його таким, яким знаю його зараз. А в шестирічному віці, коли вперше побачила його, у ньому було щось магічне, що закарбувалося в моїй пам'яті на довгі роки, майже як сон.

Замок був величний і таємничий. Він був обнесений високими мурами, а по чотирьох кутах височили масивні барабанні вежі, на кожному фланзі — квадратна вежа і традиційна брама з підйомними воротами. У мурах було прорізано довгі вузькі щілини у вікнах. Парпет надбрамної вежі, що захищав портал униз, був страшним нагадуванням про те, що колись з нього виливали киплячу олію на кожного, хто наважувався спробувати зламати оборону.

За мурами відкривалися проходи, з яких захисники замку могли атакувати стрілами. Про все це я дізналася набагато пізніше; я побачила кожний карниз, кожную бійницю, кожен виток гвинтових сходів. Але відтоді він цілковито зачарував мене. Це було так, ніби він заволодів

мною. Згодом мені подобалося думати, що він спонукав мене чинити так, як я вчинила.

А тоді я могла лише безмовно стояти поруч із міс Анабеллю і дивитися на нього.

Я почула, як вона засміялася і прошепотіла:

— Тобі подобається?

Подобається? Здавалося, це слово було цілком недоречним, щоб поділитися враженнями від замку. Це було найдивовижніше, що я коли-небудь бачила. У вітальні міс Брент висіла картина Віндзорського замку, і він був прекрасний. Але тут усе було інакшим. Усе було справжнім. Я бачила, як вересневе сонце вихоплює гострі шматочки кременю на стінах і змушує їх виблискувати.

Вона чекала на мою відповідь.

— Він... прекрасний. Справжній.

— О, він справжній, — відповіла міс Анабель. — Він височіє тут уже сімсот років.

— Сімсот років! — повторила я.

— Довго, еге ж? А ти живеш на цій землі лише шість років. Я рада, що тобі подобається.

— А тут хтось живе?

— О так, різні люди тут мешкають.

— Лицарі... — прошепотіла я. — Можливо, королева.

— Ні, не королева, та й лицарів в обладунках тепер не існує... навіть у семисотлітніх замках...

Раптом неподалік з'явилося четверо осіб — дівчинка з трьома хлопцями. Вони їхали верхи через галявину перед замковим ровом. Дівчинка їхала на поні, вона привернула мою увагу, бо була приблизно мого віку. Хлопці були старші.

Міс Анабель різко затамувала подих. Вона поклала руку на моє плече й потягнула мене в куші.